

2.

Jag är något av en No nonsens kind of a guy. Helt in touched with my deep within, and all that shit. Kan stå ut med att komplett nonsens som sexkontrakt och medmänsklighetsträning har blivit på modet. Har inget emot att man måste boka duschtider i mitt hyreskomplex eller ens något större problem med vetskapen att byggnaden jag bor i drivs av restprodukterna från dess hyresgäster. Men jag drar gränsen vid att bli skjuten på.

Det skulle därför aldrig falla mig in att sätta mig vid närheten av en dörröppning, helt i linje för ett eventuellt skottfällt. Ja, inte om jag kan hjälpa det åtminstone.

De två männen stormade in genom lokalens vänstra hörn där ytterdörren låg och började vilt skjuta omkring sig. Folk skrek och dök i panik ned under sina bord vilket tydligt var den effekt männen var ute efter. En massaker är en sak, är ju alltid lättsamt om du nu händelsevis råkar vara psykopat, att storma in i en byggnad och avlossa salva efter salva i allt som rör sig. Det är en annan grej att peka ut en specifik person bland en folksamling.

Kalla mig egocentrisk om du vill, men utifrån den jag är och vad jag är, kommer jag inte i en sådan situation gå fram och ifrågasätta om det är mig de eventuellt letar efter. Det är något jag tar för givet.

Utan större fundering dök jag därför ned från bardisken, greppade barstolens stomme och slungade den med all den förstärkta prestationskapacitet som min arm förmådde. Accelerationen blev så pass hög att nedslaget troligen krossade den främre mannens bröstkrog och förstörde ett och annat inre organ på köpet. Detta samtidigt som han vräktes bakåt och kolliderade med den bakre mannen. En biomeck för all del, men en förstärkt arm gör inget för precisionen.

Thats just all me, baby!

Skriket i lokalen var nu öronbedövande och efter nedslaget kastade jag mig upp över bardisken och rullade över på andra sidan. Inga fler skott hördes, men som man säger om att ta saker för givet.

It's the mother of all fuck ups...

Jag krälade längst buntar av sladdar, kablar och annan skit från autoservicesystemet för nå fram till slutet av själva bardisken. Ett kvävande, monotont dån från skrikande, flämtande människor täckte lokalen. Men inga fler skott hördes.

Framme vid bardiskens kant höll jag huvudet så nära golvet jag kunde och kikade ut. Den främre mannen låg däckad på golvet. Blod sipprade ur näsborrarna och hans pistol låg en bit bort från honom utom räckhåll.

Den bakre mannen var borta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kaleman med Poeter.se id #34086 innehar upphovsrätten